គោលលទ្ធិព្រះគម្ពីរនៃការសម្រប
និងការយកពន្ធលើទំនិញកសិកម្ម

Pentateuch

ឥឡូវ នេះ សូម ឲ្យ ផារ៉ោន មើល បុរស ម្នាក់ ដែល មាន ប្រាជ្ញា ហើយ មាន ប្រាជ្ញា ហើយ តាំង គាត់ ឲ្យ ត្រួត លើ ទឹក ដី អេស៊ីប។ សូម ឲ្យ ផារ៉ោន ធ្វើ ដូច្នេះ ហើយ ឲ្យ គាត់ តាំង អ្នក ត្រួតត្រា លើ ដែនដី ហើយ កាន់កាប់ ផ្នែក ទី ប្រាំ នៃ ស្រុក អេស៊ីប ក្នុង រយៈ ពេល ប្រាំពីរ ឆ្នាំ ដ៏ ច្រើន សន្ធឹក សន្ធាប់។ ហើយ ត្រូវ ឲ្យ ពួក គេ ប្រមូល ស្បៀង អាហារ នៃ ឆ្នាំ ល្អ ទាំង ប៉ុន្មាន ដែល មក ដល់ ហើយ ដាក់ ស្រូវ នៅ ក្រោម កណ្ដាប់ ដៃ របស់ ផារ៉ោន ហើយ ទុក ឲ្យ ពួក គេ ទុក ស្បៀង នៅ តាម ក្រុង នានា។ អាហារនោះនឹងត្រូវស្តុកទុកនៅស្រុកអេស៊ីប ប្រឆាំងនឹងទុរ្ភិក្សប្រាំពីរឆ្នាំ។ ដើម្បី កុំ ឲ្យ ស្រុក នេះ វិនាស ដោយសារ ទុរ្ភិក្ស។ លោកុប្បត្តិ 41:33-36

លោក ប្រមូល អាហារ ទាំង អស់ ក្នុង រយៈ ពេល ប្រាំពីរ ឆ្នាំ ដែល នៅ ក្នុង ស្រុក អេស៊ីប មក តម្កល់ នៅ តាម ក្រុង នានា។ លោកុប្បត្តិ 41:48

គ្រា ប្រាំពីរ ឆ្នាំ នៃ ការ ក្រៀម ក្រំ ក៏ ចាប់ ផ្ដើម មក ដល់ ដូច លោក យ៉ូសែប បាន មាន ប្រសាសន៍ ដែរ ហើយ ការ ក្រៀម ក្រំ នៅ គ្រប់ ស្រុក ទាំង អស់។ ប៉ុន្តែ នៅ ស្រុក អេស៊ីប ទាំង មូល មាន នំប៉័ង។ ពេល ស្រុក អេស៊ីប ទាំង មូល ស្រេក ឃ្លាន ប្រជាជន ស្រែក អង្វរ ស្ដេច ផារ៉ោន សុំ អាហារ។ ព្រះចៅ ផារ៉ោន មាន រាជឱង្ការ ទៅ ជន ជាតិ អេស៊ីប ទាំង អស់ ថា៖ «ចូរ ទៅ ឯ យ៉ូសែប! អ្វីដែលគាត់និយាយទៅកាន់អ្នក ចូរធ្វើ។ លោកុប្បត្តិ 41:54-55

លោក យ៉ូសែប បាន ចិញ្ចឹម ឪពុក និង បង ប្អូន និង ក្រុម គ្រួសារ របស់ ឪពុក គាត់ ទាំង អស់ ជា មួយ នឹង អាហារ តាម ក្រុម គ្រួសារ។ នៅ លើ ផែនដី ទាំង មូល គ្មាន នំប៉័ង ទេ។ ដ្បិត ទុរ្ភិក្ស បាន កើត ទុក្ខ យ៉ាង ខ្លាំង ធ្វើ ឲ្យ ស្រុក អេស៊ីប និង ស្រុក កាណាន ទាំង មូល ដួល សន្លប់ ដោយ សារ ទុរ្ភិក្ស។ លោក យ៉ូសែប ប្រមូល ប្រាក់ ទាំង ប៉ុន្មាន ដែល រក ឃើញ នៅ ស្រុក អេស៊ីប និង ស្រុក កាណាន សម្រាប់ ទិញ ពោត ហើយ លោក យ៉ូសែប ក៏ យក ប្រាក់ នោះ ចូល ក្នុង ដំណាក់ របស់ ផារ៉ោន។ ពេល ប្រាក់ បាន បរាជ័យ នៅ ស្រុក អេស៊ីប និង នៅ ស្រុក កាណាន ជន ជាតិ អេស៊ីប ទាំង អស់ បាន មក រក យ៉ូសែប ហើយ ពោល ថា៖ «សូម ប្រទាន អាហារ ដល់ យើង ខ្ញុំ ចុះ ហេតុ អ្វី បាន ជា យើង ត្រូវ ស្លាប់ នៅ ចំពោះ មុខ ទ្រង់? សម្រាប់ប្រាក់បរាជ័យ។ យ៉ូសែប មាន ប្រសាសន៍ ថា៖ «សូម ឲ្យ គោ របស់ អ្នក! ហើយ ខ្ញុំ នឹង ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា ជា មួយ ហ្វូង គោ របស់ អ្នក រាល់ គ្នា ប្រសិន បើ លុយ មិន បាន សម្រេច។ គេ នាំ ហ្វូង សត្វ មក ឲ្យ យ៉ូសែប ហើយ យ៉ូសែប ក៏ ឲ្យ នំប៉័ង ជា ថ្នូរ នឹង សេះ ហ្វូង គោ ហ្វូង គោ និង លា ហើយ លោក ក៏ ឲ្យ អាហារ ដល់ ពួក គេ ជា មួយ នឹង អាហារ សម្រាប់ គោ ទាំង អស់ ក្នុង ឆ្នាំ នោះ។ លុះ ឆ្នាំ នោះ ចប់ គេ មក រក គាត់ ឆ្នាំ ទី ២ ហើយ និយាយ ទៅ គាត់ ថា យើង ខ្ញុំ មិន លាក់ ពី លោក ម្ចាស់ ទេ តើ លុយ របស់ យើង ត្រូវ ចំណាយ យ៉ាង ណា? ម្ចាស់របស់ខ្ញុំក៏មានហ្វូងគោរបស់យើងដែរ។ មិន គួរ ទុក ឲ្យ នៅ ចំពោះ ព្រះភក្ត្រ លោក ម្ចាស់ ឡើយ គឺ មាន តែ រូបកាយ និង ស្រុក របស់ យើង ប៉ុណ្ណោះ តើ ហេតុ អ្វី បាន ជា យើង ខ្ញុំ ត្រូវ ស្លាប់ នៅ ចំពោះ មុខ លោក ទាំង យើង ខ្ញុំ និង ស្រុក របស់ យើង? សូម ទិញ ដី របស់ យើង និង ដី របស់ យើង សម្រាប់ ធ្វើ ជា អាហារ នោះ យើង និង ដី របស់ យើង នឹង ធ្វើ ជា អ្នក បម្រើ របស់ ព្រះចៅ ផារ៉ោន ហើយ ប្រទាន ពូជ ស្រូវ មក យើង ដើម្បី ឲ្យ យើង មាន ជីវិត មិន ស្លាប់ ឡើយ ដើម្បី កុំ ឲ្យ ដី នេះ ត្រូវ គេ ចោល ស្ងាត់។ យ៉ូសែប បាន ទិញ ទឹក ដី អេស៊ីប ទាំង មូល ថ្វាយ ស្ដេច ផារ៉ោន។ ជន ជាតិ អេស៊ីប បាន លក់ ដី ស្រែ របស់ ខ្លួន គ្រប់ៗ គ្នា ពី ព្រោះ ទុរ្ភិក្ស បាន ឈ្នះ ពួក គេ ដូច្នេះ ស្រុក នេះ បាន ក្លាយ ទៅ ជា របស់ ផារ៉ោន។ រីឯ ប្រជាជន លោក បាន ដក ពួក គេ ចេញ ទៅ ក្រុង នានា ពី ចុង ព្រំប្រទល់ ស្រុក អេស៊ីប រហូត ដល់ ចុង ម្ខាង ទៀត។ លោក មិន បាន ទិញ ដី របស់ បូជាចារ្យ ទេ។ បូជាចារ្យ មាន ចំណែក មួយ ដែល ព្រះចៅ ផារ៉ោន បាន ប្រគល់ ឲ្យ ពួក គេ ហើយ បាន បរិភោគ ចំណែក ដែល ផារ៉ោន បាន ប្រទាន ដល់ ពួក គេ ហេតុ ដូច្នេះ ហើយ បាន ជា គេ មិន លក់ ដី របស់ ខ្លួន ឡើយ។ លោក

យ៉ូសែប មាន ប្រសាសន៍ ទៅ កាន់ ប្រជាជន ថា៖ «ថ្ងៃ នេះ យើង បាន ទិញ អ្នក រាល់ គ្នា ហើយ និង ដី របស់ អ្នក សម្រាប់ ព្រះចៅ ផារ៉ោន។ ហើយ វា នឹង កើត ឡើង នៅ ក្នុង ការ កើន ឡើង នោះ អ្នក ត្រូវ ប្រគល់ ចំណែក ទី ប្រាំ ដល់ ព្រះចៅ ផារ៉ោន ហើយ ចំណែក បួន នឹង ក្លាយ ជា កម្មសិទ្ធិ របស់ អ្នក សម្រាប់ ពូជ នៃ ស្រែ និង អាហារ របស់ អ្នក និង សម្រាប់ គ្រួសារ របស់ អ្នក និង សម្រាប់ អាហារ សម្រាប់ កូន តូច របស់ អ្នក។ ពួក គេ ពោល ថា៖ «ព្រះអង្គ បាន សង្គ្រោះ ជីវិត របស់ យើង ខ្ញុំ ហើយ សូម ឲ្យ យើង ខ្ញុំ បាន ជួប ព្រះភ័ក្ត្រ ព្រះអម្ចាស់ ចុះ យើង ខ្ញុំ នឹង ធ្វើ ជា អ្នក បម្រើ របស់ ព្រះចៅ ផារ៉ោន»។ យ៉ូសែប បាន បង្កើត ច្បាប់ មួយ លើ ស្រុក អេស៊ីប រហូត ដល់ សព្វ ថ្ងៃ នេះ ដើម្បី ឲ្យ ផារ៉ោន មាន ចំណែក ទី ប្រាំ។ លើក លែង តែ ស្រុក របស់ ពួក សង្ឃ ប៉ុណ្ណោះ ដែល មិន មែន ជា របស់ ផារ៉ោន ទេ។ លោកុប្បត្តិ 47:12-26

ការវិភាគ៖

អ្នកជួល៖ ផារ៉ោន (រដ្ឋាភិបាល / ព្រះមហាក្សត្រ / ប្រធានាធិបតី / រដ្ឋ)
អ្នកជួល៖ កសិករ

រដ្ឋមន្ត្រី/លេខាធិការក្រសួងកសិកម្ម៖ Joseph Zaphnathpaaneah “The Seed Bearer”

ការបែងចែកដីកសិកម្ម៖ យ៉ាងហោចណាស់ 20% នៃផ្ទៃដីសរុបគួរតែអាចបង្កបង្កើនផល

ថវិកា និងការគ្រប់គ្រងប្រាក់ចំណេញ៖
ពន្ធ និង ភាគ ក្នុង ដប់៖ ២០%
(10% សម្រាប់ផារ៉ោន; 10% សម្រាប់បូជាចារ្យ - ព្រះវិហារ និងទឹកដីរបស់ពួកគេត្រូវបានលើកលែងពន្ធ។)
ប្រាក់ខែកសិករសុទ្ធ៖ 80%
(40% សម្រាប់គ្រាប់ពូជនៃវាល - សាបព្រួស; 40% សម្រាប់អាហារ)

ទីក្រុងនីមួយៗគួរតែអាចផ្គត់ផ្គង់អាហាររបស់ខ្លួនបាន។

ដើម្បីទទួលបានប្រសិទ្ធភាពអតិបរមា មនុស្សគួរតែរស់នៅជិតការផ្គត់ផ្គង់អាហារ។

សេដ្ឋកិច្ចដែលមិនត្រូវបានគាំទ្រដោយអាហារ (មិនមែនមាស មិនមែនប្រាក់ មិនមែនលុយ មិនមែនគ្រីបតូ ជាដើម ប៉ុន្តែដោយសារអាហារ) នឹងដួលរលំជាយថាហេតុ។ យឺតប៉ុន្តែប្រាកដ។

សូម្បី តែ ពេល មាន ទុរ្ភិក្ស អាហារ មាន តម្លៃ ហើយ ត្រូវ ទិញ។ វាមិនដែលឥតគិតថ្លៃទេ។

លុយនឹងបរាជ័យក្នុងពេលមានទុរ្ភិក្សខ្លាំង។ ជម្រើសនឹងជាប្រព័ន្ធដោះដូរ (អាហារសម្រាប់គោក្របី សេះ ហ្វូងសត្វលា ពេលវេលា - ការងារ/សេវាកម្ម)។ អនុវត្ត គោលការណ៍ គ្មាន ការងារ ធ្វើ ទេ (២ថែស្សាឡូនីច ៣:១០)។

អ្នកណាអាចគ្រប់គ្រងការផ្គត់ផ្គង់ស្បៀងបាន អាចបង្កើតច្បាប់ និងគ្រប់គ្រងប្រជាជន